

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

— Ἄλλ' ἐπεθύμουν νὰ τοῦ θυσιάσω, νὰ τοῦ προσφέρω τὸ ἥμισυ ἢ καὶ ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου.

Ὁ ὄρος οὗτος ἐφαινετο πολὺ δύσκολος εἰς τὸν ἀγέρωχον φιλόσοφον, ἂν καὶ ὁ νοῦς του ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῆς ἰδέας τοιοῦτου ἀγίου καὶ ἀπείρου Θεοῦ.

— Ἐπεθύμουν νὰ τοῦ κάμω καὶ ἐγὼ ἐν δῶρον, μίαν θυσίαν ἐκ μέρους μου, εἶπεν· ἕως τώρα δὲν ἐδέχθην ποτὲ εὐλογίαν ἐκ μέρους τῶν θεῶν χωρὶς νὰ τοὺς κάμω ἀνταπόδοσιν διὰ θυσιῶν.

— Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ Διονύσιος. Τὴν σωτηρίαν πρέπει νὰ δεχθῆς δωρεάν, ὅπως τὴν δέχεται καὶ ἡ μικρά σου δούλη Μύρτις, ἄνευ ἀργυρίου καὶ ἄνευ τιμῆματος. Ὁ Θεὸς χαρίζει βασιλικῶς, καὶ θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη προσβολὴ νὰ προσφέρῃ τις πληρωμὴν εἰς ἓνα βασιλέα ἀντὶ δώρου τινός.

— Ἐχεις δίκαιον ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος μετὰ τινὰ σιωπῆν, ὅσον δὲ καὶ ἂν μοι εἶναι δύσκολον νὰ παραδεχθῶ τοὺς ὄρους, χαίρω ἐν τούτοις νὰ μάθω τὰ περὶ τῆς σωτηρίας ταύτης.

— Θὰ χαρῆς δὲ ἔτι περισσότερον ἅμα τὴν δεχθῆς, ἀπεκρίθη ὁ Διονύσιος, ἐγειρόμενος· ἀλλ' εἶσαι τώρα κουρασμένος, καὶ ἂν μοι ἐπιτρέψης, ἄς ἀναχωρήσω· ἔρχομαι δὲ αὔριον πάλιν, ἂν θέλῃς.

— Δὲν εἶμαι κουρασμένος, ἀλλὰ θέλω νὰ σκεφθῶ κατὰ μόναν περὶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εἰδήσεως, ἣν μοι μετέδωκες. Ἐλθέ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, αὔριον πάλιν.

Διερχόμενος τὸν ἀντιθάλαμον ὁ Διονύσιος, ἀπήντησε πάλιν τὰς δύο κυρίας, αἵτινες τὸν ἐχαιρέτησαν ἀπλῶς ἐν σιωπῇ, οὐδὲ τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ σεβάσμιος ὅμως γέρον δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν ψυχρότητα ταύτην ὑπ' ὄψιν, προκειμένου περὶ ψυχῆς ἀγωνιώσης ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ θανάτου καὶ διψώσης τὴν γνῶσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπιούσαν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλοσόφου καὶ ἡ Μύρτις, ἣτις τὸν συνήτησεν ἐν τῇ αὐλῇ, τὸν εἰσήγαγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ Βιργίνιος τὸν ἀνέμενε καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μετ' εὐχαρίστησιν. « Ἐφερές καὶ τὸ σύγγραμμα, περὶ οὗ μοι ἀνέφερες χθὲς; ῥώτησεν ἀμέσως.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Διονύσιος, ἐξάγων μεμβράνην ἐκ τοῦ κόλπου του. Ἴδου ἡ μαρτυρία ἐνός, ὅστις συνέζησε μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ

Χριστοῦ, ὅταν ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἶδεν ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀναγινώσκῃ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, παρενθέτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρατηρήσεις καὶ ἐξηγήσεις ἰδικὰς του.

Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ Βιργίνιος ἐγεγρθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του εἶπε, « Τώρα ὀφείλω νὰ πιστεύσω καὶ νὰ παραδεχθῶ « τὸν Σωτῆρα τοῦτον », ἀλλ' ἄραγε θὰ μὲ δεχθῇ Αὐτός, καὶ θὰ μοι εἴπῃ, ὅπως εἶπεν εἰς τὸν ληστήν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, « Σήμερον θὰ ἦσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ; »

— Βεβαίως, εἶναι ἔτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ σὲ δεχθῇ, καὶ ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ συμφιλιωθῆς μετ' Αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Διονύσιος.

— ὦ, πόσον θαυμαστὴ εἶναι ἡ ἀγάπη Του! Εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ ζήσω ὅπως εἶπω εἰς τοὺς φίλους μου τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Σωτῆρος τοῦτου! Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ σκιά τοῦ θανάτου εἶναι ἤδη ἐπ' ἐμέ· εἰπέ ὅμως γενικῶς εἰς ὅλους ὅτι ἀποθνήσκω ὡς ὀπαδὸς τοῦ Χριστοῦ — ὅτι οἱ θεοὶ τῆς Ῥώμης καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν Ἀθηναίων δὲν ἠδύναντο νὰ μοι δώσουν τὴν ψυχικὴν ἀνάπαυσιν, ἣν ἐζήτηουν. Θὰ τὸ εἴπω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου Προσευχθήτη εἰς τὸν Θεόν μας ὑπὲρ τῶν τέκνων μου, ἵνα καὶ αὐτὰ γείνωσι μέτοχοι τῆς σωτηρίας ταύτης!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀσθενὴς κατεκλίθη πάλιν ἐξηνητλημένος, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν πλέον, ὁ δὲ Διονύσιος, βλέπων τὸ ὄχρον ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐπέισθη ὅτι ἡ ἀτελεΐττος ἡμέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ ἀνατείλῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἣτις ἐπὶ γῆς εἶχε τόσα ἔτη ζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς μάτην. Γονυπετήσας λοιπὸν παρὰ τὴν κλίνην ἐδεήθη πρὸς τὸν Θεόν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιώντος, ἔπειτα δὲ ἀσπασθεὶς τὸν νέον του ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ ἀπῆλθε.

— Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, θέλω ἀνάπαυσιν — ἀνάπαυσιν, ἐψυθίρισεν ὁ ἀσθενὴς, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, καθὼς ἐξήρχετο τοῦ δωματίου ὁ Διονύσιος.

Διερχόμενον τὴν αὐλὴν, τὸν παρετήρουν μετὰ περιεργίας οἱ δοῦλοι, ἀποροῦντες τί νὰ ἤθελεν ὁ κύριός των μετὰ τὸν Ναζωραῖον τοῦτον, διότι τινὲς τὸν ἀνεγνώρισαν.

Δὲν συνήτησεν ὅμως οὔτε τὴν Κορνηλίαν, οὔτε τὴν Βαλερίαν, δυὸ καὶ ἰδὼν τὴν Μύρτιν παρὰ τὴν θύραν, τὴν παρήγγειλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν τῆς, ὅτι ὁ ἰδρῶς τοῦ θανάτου ἦτο ἤδη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πατρὸς καὶ συζύγου, καὶ νὰ σπεύσουν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἡ Κορνηλία ἐδραμεν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς συζύγου, διότι δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ ὅτι ὁ θάνατος ἦτο τὸσον ἐγγύς. Ἐκεῖνος

συνήλθεν ὀλίγον ὅτε τὸν ἐπλησίασεν αὐτή, καὶ μεϊδιάμα ἤρεμον ἀνέλαμψεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ του προσώπου.

— Τὸ σκότος παρήλθεν, ἐψυθίρισεν, εἰς τὸ οὖς τῆς συζύγου του, ἣτις ἔκυψε νὰ τὸν φιλήσῃ — καὶ εὖρον ἐπὶ τέλους τὸ φῶς! Θὰ σὲ περιμένω εἰς τὸν παράδεισον τοῦ φωτός! καὶ ἡ ψυχὴ του ἀπῆλθεν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε τόσα ἔτη ζητήσῃ καὶ μόνον ἐσχάτως γνωρίσει!

ΚΕΦ. Κ'.

Ἡ ἑβδομάς τῶν Κρονίων δὲν εἶχεν ἀκόμη παρῆλθει ὅτε κλάδος κυπαρίσσου κείμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἐξω θύρας τῆς οἰκίας, εἰδοποιεῖ τοὺς διαβαίνοντας ὅτι ὁ Βιργίνιος Ρούφος δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ Διονύσιος ἐπανῆλθε τὴν ἐπομένην, καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἴδῃ τὸ λείψανον τοῦ μεταστάκτου, ἐλπίζων ὅτι συγχρόνως ἴσως ἴδῃ τὴν σύζυγον ἢ τὴν θυγατέρα καὶ μάθῃ τὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του συμβάντα. Ἡ ἄδεια τῷ ἐδόθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ὁ νεκρὸς ἔκειτο βλασφαμωμένος μὲ πολυτιμώτατα μῦρα, ἐπὶ κλίνης ἐξ ἐλαφαντόδοντος καὶ ἐνδεδυμένος πολυτελεστάτην χλαμῦδα.

Ὁ γέρον Ἀρεοπαγίτης ἐλυπήθη μὴ εὐρῶν τὴν Κορνηλίαν ἢ τὴν Βαλερίαν παρὰ τὸν νεκρὸν, διότι ἐπιθύμει νὰ τοῖς ἀποτείνη λόγους τινὰς παραμυθίας, οὓς μόνος ὁ χριστιανὸς δύναται νὰ ἀποτείνη. Ἐγνώριζεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἐθρήνου ἀνευ ἐλπίδος, διότι εἰς αὐτὰς τὰ πέραν τοῦ τάφου ἦσαν εἰσέτι σκοτεινὸν μυστήριον. Ὅθεν θέσας τὸν ἐξ ἀμαράντων στέφανον, ὃν εἶχε φέρει, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ ἀσπασθεῖς τὸ μέτωπόν του, ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ τινὰ ἐκτὸς τῶν δούλων.

Ἡ κηδεῖα ὀρίσθη νὰ λάβῃ χώραν ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διότι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ τὴν ποιητικὴν των φαντασίαν ἐτέλουν τὰς κηδεῖας εἰς ὦρας συμβολικῶς παριστώσας τὰς ἡλικίας τῶν τεθνεώτων. Οὕτω λοιπὸν ἡ Κορνηλία, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὴν προχωρημένην ἡλικίαν τοῦ Βιργινίου, ἠθέλησεν ὅπως αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου λάμψωσιν ἐπὶ τῆς νεκρικῆς του πυρᾶς.

Μετὰ μεσημβρίαν λοιπὸν, καθ' ἣν ὦραν πλῆθος πολὺ εὐρίσκετο εἰς τὰς ὁδοὺς, οἱ μουσικοὶ καὶ θρηνωδοὶ ἐξῆλθον τῆς πύλης τῆς οἰκίας, παίζοντες καὶ ᾄδοντες πένθιμον ἦχον, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὁποίου πάντες ἐσιώπων. Μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε φέρετρον κεκαλυμμένον διὰ πενθίμου χλαμίδος πρὸ

αὐτοῦ ἐφέροντο τὰ ἀγάλματα τοῦ τε τεθνεώτος καὶ τῶν προγόνων του, εἶποντο δὲ ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ μὲ λελυμένην κόμην, καὶ κύπτουσαι τὴν κεφαλὴν, ἄφωνοι, πενθοῦσαι μὲ πένθος, τοῦ ὁποίου τὴν σήμερον δὲν ἔχομεν ἰδέαν, ἀφοῦ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανεύρωμεν τοὺς φίλους μας καὶ πέραν τοῦ τάφου.

Ἀκολουθεῖ

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΕΝΝΕΑ.

Οἱ ἀριθμοὶ ἐννέα εἶναι τόσον περιεργοί!, εἶπεν μίαν ἡμέραν ὁ Νικόλαος ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ σχολείου. Ἀποτυγχάνω πάντοτε εἰς αὐτούς. Νομίζεις, μῆτερ, ὅτι δύνασαι νὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς τοῦτο; Θὰ προσπαθήσω, — εἶπεν ἡ μήτηρ του νὰ πράξω τοῦτο μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐρχονται ἡ Νέλη, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Ραφαῆλος.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ μήτηρ τοῦ Νικολάου ἔστησεν εἰς τὸ μέσον ἓνα μακρὸν πίνακα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγράψεν ἡ ἰδία τὰ ἐξῆς —

$$1 \times 9 = 9$$

$$2 \times 9 = 18$$

$$3 \times 9 = 27$$

$$4 \times 9 = 36$$

$$5 \times 9 = 45$$

$$6 \times 9 = 54$$

$$7 \times 9 = 63$$

$$8 \times 9 = 72$$

$$9 \times 9 = 81$$

$$10 \times 9 = 90$$

Εἶπε δ' εἰς τὰ παιδιά νὰ κυττάξουν ὅλα εἰς τὸν πίνακα προσεκτικῶς, ἀλλὰ μὴ ὀμιλήσουν. Ἰσως μερικὰ ἀπὸ σὰς ἀνακαλύψουν κατὶ τι περιεργον. Σὰς δίδω πρὸς τοῦτο ἐνετέ λεπτῶν προθεσμίαν.

Πρῶτος ὁ Νικόλαος ἀνεκάλυψε κατὶ τι καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ. Ὅθεν ἐσήκωσε τὴν χεῖρά του, ζητῶν διὰ τοῦτου τὴν ἄδειαν νὰ ὀμιλήσῃ.

Τί ἀνεκάλυψες, Νικόλαε; εἶπεν ἡ μήτηρ του.

Ἄνεκάλυψα, εἶπεν ὅτι ἐὰν ἐκ τῶν ἄνω ἀρχίσης νὰ ἀριθμῆς τὰς δεκάδας, καὶ ἐκ τῶν κάτω τὰς μονάδας τοῦ γινομένου τῶν 1×10 θὰ εὕρῃς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, 9.

Ὅχι μόνον τοῦτο, προσέθεσεν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν προσθήσῃς τὰς μονάδας καὶ δεκάδας ἐκάστου ἀριθμοῦ κατὰ σειρὰν πάλιν θὰ εὕρῃς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 9. Πόσον περιεργοί οἱ ἀριθμοὶ ἐννέα! ἔκραξαν ὅλα ὁμοῦ τὰ παιδιά.

Τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Νικολάου, καὶ ἐλπίζω νὰ ἐνθυμῆσθε ὅλα τὰς ποικίλας αὐτὰς ἰδιότητάς των.